

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ, ਜਿੰਨਾ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਗੇ ਜਾਣਗੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਲਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਕਲਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ 1. ਵਜ਼ੀਰ ਅਤੇ 2. ਗੁਰੂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਹੀਰੇ ਵਰਗੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੋਂ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਠਹਿਰੇ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਚੋਟੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੋ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੋ। ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕਲਯੁੱਗੀ ਸਭ ਹਨ ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ, ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕੁੱਲ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਲੈਣ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਕੌਣ ਲੈਣਗੇ? ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਤੋਂ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਐਸਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਟੀ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਸਨ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਸਨ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਇਹ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੋ ਫਾਂਉਡੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਦਾ ਬੁਰ ਸਾਰਾ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਵਰਾਇਟੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼ ਕਾਲ, ਅਨੇਕਾਂਨੇਕ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇਹ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਆਓ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਕਾਰੀ ਤਾਂ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਜਦੋਂ ਸਤਯੁੱਗ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਤੇ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ। ਉੱਚਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉੱਚਾ ਤੇਰਾ ਧਾਮ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ, ਕਲਯੁੱਗ ਫਿਰ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ! ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਕਦੋਂ ਬਣਾਇਆ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ਹੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਕਹਾਂਗੇ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬੰਦ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ! ਪਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ

ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਣੂ, ਸੰਕਰ ਦਾ। ਉਹ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਸੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਜੀਡੈਂਟ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਨਿਸਟਰ ਹੈ, ਚੀਫ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਚਾਹੀਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਰਾਏ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰ ਮਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਰਾਏ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਖੁੱਦ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਕਰਪਟਿਵ ਹਨ ਬਹੁਤ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁੱਗ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਮਤ 21 ਜਨਮ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਾ ਗੁਰੂ, ਨਾ ਵਜ਼ੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲਈ, 21 ਬੁੜ੍ਹਾਪੇ ਦੇ ਲਈ। ਬੁੱਢਾ ਬਣ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾ ਕੇ ਬੱਚਾ ਬਣੇਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਇਕ ਖਲ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੋ। ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ੍ਹ ਧੋਇ ...ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ੍ਹਾ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਧੁਲਾਈ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਸਾਡਾ ਕਪੜ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਧੋਣਾ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੱਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ। ਪੱਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੁਪੀ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਜੇਕਰ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਕੇ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਤਾਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿੰਨੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਸੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਬਣਨਗੇ। ਟਾਈਮ ਤੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਯੁੱਕਤੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਣੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਖੁੱਦ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਤਨ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਵੀ ਸਦਾ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ 60 ਤਾਂ ਲੱਗੀ ਲੱਠ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਲੱਠ ਲੱਗੇਗੀ ਇਸਲਈ ਨਿਕਲੇ ਘਰ ਤੋਂ। ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਾਠੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਕਦੋਂ ਮਰੇ ਤੇ ਧਨ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਸੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਦਗਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਭੁੱਲਾਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਕਰੋਗੇ। ਚੱਕਰ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੋ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਇੰਨੇ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਤਿਯੁੱਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ 84 ਜਨਮ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਐਕਟਰਸ ਹੋਕੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣੀਏ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਨਾਟਕ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਨਾਟਕ ਦੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਕੌਣ ਹਨ? ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਟਿਕ-ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਬਾ, ਜੋ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਫਿਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੌੜੀ ਉਤਰਦੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

“ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ - ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।”

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1 ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੁਣੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਉ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮ ਜੀਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਹੀ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। 2 ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ - ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਹੁਣ ਹੈ ਸਾਡਾ ਇਹ ਸਰਵੋਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਟਲ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਜ ਜਿੱਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਭਵ: ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਜਿੱਤ। ਲੇਕਿਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਟਲਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਜਿੱਤ ਦੀ ਭਾਵੀ ਟਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਐਸੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਬੱਚੇ, ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪਾਰ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ, ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫੌਰਨ ਪੱਕਾ ਕਰ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ।
